

Balada o prdu

Již jedenáctá odbila
a společnost ještě seděla
při víně v družném hovoru
hospůdky malém prostoru.
Na podnět rady Vonáška
přišla všetečná otázka:

Kde prdět smí se a kde ne?

Je slyšet pana Nerudu
jak vážně mluví o prdu.
Směle v tvář všem tvrdí,
že každý člověk prdí.
Někdo málo, někdo víc,
do sukní i nohavic.

Uprdne se starý, mladý
prdne i vznešená lady.

I ten žebrák bídou štván

prdí si jak nóbl pán.

Každý v družné pohodě,

prdí také v hospodě,

při pivě i při víně

prd nikoho nemine.

I v kostele smí se prdět,

nesmí to však tuze smrdět,

kdo to šeptem vypustí,

tomu Pánbůh odpustí.

Vždyť lékař k prdu praví,

ten, kdo prdí, ten je zdravý.

Kdo se na prd nezmůže,

tomu jen lék pomůže.

Prdí Petr, prdí Pavel

prdí jistě každý z nás,

prdělo se vždy a všude,

a prdět se bude zas.

Prděl Baťa ve Zlíně,
prdí mlynář ve mlýně,
i baletka na jevišti
uprdne se ku hledišti.

Každý dělník v továrně,
uprdne se totálně.

I ten sedlák na poli,
prdí jen to hlaholí.

V parku večer při měsíčku
prdne panna při randíčku
polehounku v zátíší
prd ten nikdo neslyší.

Přisvědčuje rada Ruprt,
jenž si právě nahlas uprd,
a sděluje s jasnou tváří,
jak se prdí v kanceláři.

Úředníkům v kanceláři
prděť se vždy dobře daří,
na hodnost se nekouká,
každý rád si zahouká.

Prdí písař, prdí rada,
sekretářka taky ráda,
šéfové i morousi
rádi prd svůj utrousí.

Občas prdí sportovec,
mužně hájí svoji věc.
Prdy bují i ve sportu,
každý prd má svoji sortu.

Jinak prdí fotbalista,
cyklista i hokejista,
jinak rybář ve střehu,
uprdne si na břehu.

Turistovi po túře,
prdy jdou jak po šňůře.
Pilot když je v povětrí,
také prdy nešetří.

Houbař když se houštím dere,
prdí div se neposere.
Tramp za každé pohody
prdět jde do přírody.

Zachechtá se mistr Halíř,
U mě prdí mistr malíř.
A jak prdí mistr švec
to je přece známá věc.

Prdí také, milý bratře,
pan domácí v prvním patře.
Domovnice u schodů,
prdí jak do důchodů.

Pozvedl se starý Pindal,

uprd si a fajfku vyndal,
hovoru dál spřádá nit,
prdí každý kdo má řit'.

Praví on že prdí lehce,
prdí mu to i když nechce,
každý vám to potvrdí,
že písničku zaprdí.

Až on jednou chudák ztvrdne,
víckrát si už neuprdne,
bude v hrobu doliny,
prdět jenom do hlíny.

Pan učitel v letním vedru
uprdl si pod katedru,
aby tolik nesmrděl,
dal si piják pod prdel.

Abatyše prdí tiše,
každý prd si hned zapíše,

dvě stě prdů do roka,

osvobodí otroka.

Prdli mniši, prdí sborem,

zaznívá to celým chórem,

od prdele kaštany

roztřískaly varhany.

Tím již končím ódu svoji,

prd už nechme na pokoji.

Že jsem básník, netvrdím,

na všechno se vyprdím.

Na konec však říkám jasně,

na prd těžko dělat básně.

Hlavou nad tím nevrťte,

na mé verše neprd'te.

Ukončíme tuto báseň

at' nedělá ostudu,

vždyť jsem jakživ tolik prdů

nečet a číst nebudu.

Proto sbohem větry milé,
Bůh vám žehnej na cestě,
dál jen dujte pod košili
ženichu i nevěstě!

Po autorovi jsem na inernetu pátrala marně.

Našla jsem jen dvě zasvěcené poznámky od čtenářů.

*Balada se podle všeho předává z generace na generaci,
aniž kdy byla vydána knižně.*

*I moje verze pochází z pozůstalosti našeho dědy a vyloudila
na mé tváři několik úsměvů. Proto ji rovněž předávám dál...*

26.03.2011 00:54:55

Jsem rád, že jsem tento text našel. >:-) Můj táta mi ten příběh vyprávěl, když jsem byl malý. Že prý se jednou v hospodě vsadil Vrchlický se Sládkem, kdo napíše sprostší báseň. Cituji svého tatíka: "No Vrchlickej ten se s tím nesral, ten napsal jen

Hovno smrdí vždycky

Jaroslav Vrchlický

ale Sládek, ten si sednul k vínu a napsal baladu o prdu." (konec citace)

Maxmilián Comp

10.02.2010 13:33:11

Velmi, velmi staré. Poopraveno ve třicátých letech jedním čtenářem RODOKAPSU.

Originál kol roku 1900 nebo dřív...

Daniela-Hildegard